

og den højtærede Udenrigsminister, de to høje Herrer har villet det anderledes med, hvad der hører til Danmarks Rige; de har villet, saafremt det var muligt, at Danmarks Rige skulde *formindskes*. Jeg beklager dybt, at dette har kunnet lade sig gøre. Jeg vil i denne Sammenhæng sige, at jeg ser saaledes paa det, at kun et Ministerium af denne Støbning, vi nu — uheldigvis — har, kunde have indladt sig paa dette Salg *nu*. Det er min bedste Overbevisning, at kun et Ministerium af denne Støbning vilde have indladt sig paa det. Jeg ser saaledes nu som i 1902 paa denne for vort lille Folk og lille Land meget betydningsfulde Sag, at det er i allerhøjeste Grad ydmygende for os, det, som her sker. Jeg kan sige, at for mig personligt stiller det sig saaledes, at jeg ogsaa mener, at det kan blive skæbnesvangert. Gid det ikke maatte ske. Men jeg vil dog henstille til Eftertanke, hvad jeg ganske vist ved intet nytter — det erkender jeg — men jeg vil alligevel henstille til de Herrer, der nu agter at stemme for Formindskelse af vort lille elskede Land, at huske paa, at hvad de her gør, er uigenkaldeligt. Der er noget uhyre nedtrykkende i at tænke paa, at en Gerning af et saadant Omfang for vort lille Land, som den jo er, er uigenkaldelig. I Lovgivningsvirksomhed kan der — det vil sikkert alle indrømme — blive begaaet mange Fejl, men hvilke Fejl der end bliver begaaet, kan de rettes, en Lov kan laves om, og baade smaa og store Fejl kan rettes, men denne Handel, man nu agter at slutte ved at vedtage Godkendelsen af Konventionen, kan aldrig ændres. Det er saa uhyre alvorligt og saa uhyre nedtrykkende, at jeg vil henstille til de Herrer endnu en Gang at tænke over det. Jeg ved meget vel, at der er meget lidet Haab om, at denne min Henstilling vil faa Spor af Virkning, men som sagt, for mit personlige Vedkommende vil jeg frigøre mig for noget som helst Ansvar i denne Sag. Jeg har som dansk Mand med Bekymring set den Ledelse, vi har været under, under Finansministerens og Udenrigsministerens i denne Sag, det har smertet mig som dansk Mand, og jeg tror at turde forsikre de høje Herrer, at det Eftermæle, de har efterladt sig og vil efterlade sig hos en stor Del af Danmarks Befolkning, er lidet smigrende. Jeg nedlægger derfor, dreven af min bedste Overbevisning, den skarpeste Protest imod Vedtagelsen af de foreliggende Forslag. Jeg vil ikke være med til at formindske Omraadet af mit Fædreland og den Stat, jeg tilhører, for — jeg havde nær sagt noget, der ligger mig paa Tungen, men som jeg skal tilbageholde —

for, lad mig sige Guld. Jeg vil yderligere sige, naar Talen bliver om dette Guld, at dette Salg sker paa en Tid, da Guldstrømmen gaar ind over Danmarks Grænser — jeg drister mig til at sige: som aldrig nogen Sinde før. Paa en saadan Tid skal vi sælge af Landet for Guld, det er dog urimeligt, det er ganske oprørende. Jeg nedlægger som sagt den skarpeste Protest imod det, der her sker, og jeg tror, at mange i det danske Folk staar bag mig nu. Jeg vil til Slut blot sige, at jeg frygter for, at det, der her sker — saaledes føler jeg det for mit eget Vedkommende — vil efterlade et Saar, som sent og maaske aldrig læges.

la Cour: Jeg har ikke hørt nogen tale om, at det skulde være en absolut Nødvendighed, at Øerne sælges. Det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh), som talte for Salget, fremdrog Momenter, som gjorde, at han mente, vi bør sælge. Disse var Penge-spørgsmaalet og den Uduelighed, vi er i Besiddelse af. Han underskriver altsaa med det samme Dommen over Udueligheden hos Folket. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette, men i Korthed sige, at jeg i Formiddags læste den engelske Premierministers Tale, hvori han et Sted udtaler: Tyskland har ingen Respekt for de smaa Nationer. Mon vi ikke kunde sige noget tilsvarende, at det høje Ministerium og Salgsvennerne her ikke har nogen Respekt for Nationen, naar de under Forhold, hvor det ikke er absolut nødvendigt, vil sælge Land og sælge en Befolkning, som har været knyttet til os i mange Aar. Jeg synes, man maa sige, at det viser i Virkeligheden, at de ingen Respekt har for den danske Nation, for at værne de fineste og bedste Interesser, som de bør iagttage ligeoverfor Folket.

Udenrigsministeren (Scavenius): Jeg har at takke de ærede Medlemmer: det 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh), det 8de kongevalgte Medlem (Trier) og det 1ste Medlem for 1ste Kreds (C. C. Andersen) for deres Tilslutning til dette Forslag. Den førstnævnte Taler omtalte nogle Udtalelser, som nogle af mine Kolleger, deriblandt Konsilspræsidenten, skulde have fremført under den Agitation, der gik forud for Folkeafstemningen, gaaende ud paa, at Ministeriet ikke vilde kunne forblive i sin Stilling, hvis Folkeafstemningen gik det imod, og hvorved der, mente en Taler, skulde være lagt et saadant Tryk paa denne Folkeafstemning, at den var blevet til en Karikatur — saavidt jeg forstod, var det det Udtryk, der